

Hús

A macskának vásárolt hús felkockázatlanul, egy tömbben hever a konyhaasztalon. Életlen késsel nyiszatolom. A zsírhártya leválik. Nehezen adja meg magát a hús. Mindenáron egyben akar maradni. Vöröses, vérrel átitatott foltok, szürkésebb a széle, szaggatom, egészen megizzadok. A világban heverő hússok nyugodtak, a rájuk eső fény nem mutatja meg, mit ér az eleven, mit érnek a holtak. Sorára vár a test, várja, hogy a holdfény ezüstösen demisztifikálja. Várja, hogy éjszakájában jelen legyen, ne legyen tanúja, amikor kitaszítja az értelem, befogadja a kút vagy egy urna. Ellenáll addig is az emlékezésnek, zsírként válik le róla egy érintés nagysokára. Nem tartozik semmivel a földnek, mindenhez tartozik, sehova se tart. Képzület nélkül vár a sorára.

Hasonlat helyén

Mint mikor egy test félig felül, mert a fekvés vízszinteséből feltolta az álomból kimozdító sürgetés, hogyha ébren van, önmagát kifossza, de nehezebbre esne az ülés, mert gerince derékszögéből új álomba visszahívja, hogy meghalhat ébren, mint mikor egy emlék félúton tétovázik, mert végképp elsüllyedve bekormozódna, de az éles fényben úgy futná át a tűz, hogy kontúrjaiból kiolvadva radioaktív sugárzással árasztaná el a párnát, amin a legfontosabbak alszanak, mint mikor a járáshoz használt bot nem marad a kézben, de nem is esik földre, rézsút felfüggesztődik, félúton kimerevedett guillotin, amit vár a fej, pedig nincs szükségem botra, de úgy ragaszkodom a levegőhöz, mintha megtarthatna egy magától hasadó légoszlop, összedőlő templom helyén cirkuláló üres pilaszterív, mint mikor kifogyok a hasonlatokból, levegő és víz között tátogni képtelen hal bármire ráharapna, szájában zsákmány, ami alga, elkeveredik a félelem és a tűz, lenyelné azt, ami öli, kiköpné, ami életben tartja, úgy nem tudok semmit mondani a háborúról.